

27

ODVEDLI JI DO DOMU, A I KDYŽ SE JÍ DO BOSÝCH NOHOU zarávaly větvičky a kamení, neřekla nic. Když ji dražitel postrčil dovnitř vchodovými dveřmi, zůstaly po ní na dlaždicích krvavé stopy.

Její pozornost ale upoutal jiný pohled. Její majordomus Harman ležel ve fontáně obličejem dolů a jeho blondaté vlasy se kolem něj vlnily jako mořské chaluhy.

V chodbě za fontánou se vyrojili generálovi otroci a začali na ozbrojené Herrany pokřikovat otázky. Odpovědí jim byla změť výkřiků jako: „Zmocnili jsme se města,“ „Guvernér je mrtvý,“ a zas a znovu: „Jste volní.“

„Kde je vaše hospodyně?“ zeptal se dražitel.

Mezi otroky to zašumělo. Nevystřčili valoriánskou hospodyně ze svého středu rovnou, spíš se postupně rozestoupili tak, že najednou uprostřed hloučku osaměla.

Dražitel ji popadl za ramena, silnou paží ji přitlačil ke zdi a vytáhl nůž.

Hospodyně se rozvzlykala.

„Nechte toho,“ ozvala se Kestrel. „Zastavte ho,“ otočila se k otrokům, „byla na vás hodná.“

Nikdo se ani nepohnul.

„Hodná?“ promluvil k otrokům dražitel. „Byla na vás snad hodná, když vás nutila čistit latríny? Když vám dala co proto za rozbitý talír?“

„Nikomu by neublížila,“ bránila ji dál Kestrel, ale její hlas stoupl o oktávu výš strachem, který už dál nedokázala skrývat. Nerozvážně také dodala: „To bych nedovolila.“

„Ty už tady nikomu nerozkazuješ,“ osočil se na ni dražitel a podřízl ženě hrdlo.

Ta klouzala po stěně pomalované květinami, zatímco se dusila vlastní krví a tiskla si ruce ke krku, jako by snad mohla krvácení zastavit. Dražitel neustoupil. Nechal na sebe její krev cákat, dokud se nesesunula až na podlahu.

„Ale vždyť vám nic neudělala,“ nemohla si Kestrel pomoci, přestože věděla, jak neskutečně hloupé bylo mluvit dál. „Dělala jen to, za co byla placená.“

„Kestrel,“ napomenul ji Arin ostře.

Dražitel se k ní otočil a znovu pozvedl nůž. Kestrel si ve zlomku času vybavila zvuk kladiva o kovadlinu a všechny ty zbraně, které jim Arin vyrobil, a jak snadné by pro něj bylo jich tajně vyrobit ještě mnohem víc, kdyby chtěl.

Dražitel se na ni vrhl.

Velmi snadné.

„Ne,“ řekl mu Arin. „Ona je moje.“

Dražitel se zarazil. „Co prosím?“

Arin k nim došel volným krokem a šlápl při tom do krve na podlaze. Zastavil se vedle dražitele a s nedbalým, uvolněným